

Skatymai

Nr. 2

Augsborgas, 1945 m.

lapkričio mėn. 24d.

I metal

Kristijono Donelaicio

METAI

Jau saulė vėl atkoptama baidino svietė
 žiemos laitos trilius pargriandama, juokė.
 Vėliu pramonės su ledais sugaišėi pargavo;
 Ir putodams sniegas visur i nieką pavirto.
 Tuo laiku oral drungai gaivindami glostė
 Ir žoleles visokias iš namirėsių laukė.
 Kūrimai su alais visais išibudino kaltis,
 O laukė kalnai su kloriais pametė skrandas.
 Vislab, kas rudens blizarybėj sumitė verkdamas,
 Vislab, kas žiurė gyvendams peržiemavojo
 Ar po savo kora per žiemą buvo miegojęs,
 Vislab tuo puikais bilindis vesarą sveiktot.

Ziurkės su šešiais iš šalto pašalio traukės.
 Varnos ir varnai su šarkomis lopi pašėdomis,
 Pelės su vaikais ir kurniais silumą gyrė.
 Musės ir vabalai, uodai su kaimėna blūsa
 Mus jau vargint vėl puikais visur susirinko
 Ir ponas taip, kaip būnas, lėpti išsižiojo.
 Bet ir bitilės jau selmygė savo pabūdint
 Ir prie darbo stiat bei pelnyt n'isimėsiro.
 Tuo puikiai ja pro plyšius išlėti papavo
 lakstydoms su būrvėnėms žaisti pradėjo;
 — vorai, kamputis sėdėdami, verpalus audė
 Ir medolat tiuklus tydoms kopinėdami mezgė.
 Bet ir meskos ir vilkai šokirėdami džiaugėsi
 Ir suplėsyt ką tydoms i paglei traukės.

Gandras su kitais kaimėnais partėkė liksmas
 Ir gaspadoriškai ant krakio tarikino snaps.
 Taip besidžiaugiant jam, itai jau ir jo gspadėnė
 Iš jaltos gspados vėl bilindusi rados
 Ir su savo snagu melinga sveikino drauge,
 Krakta jo visur didiai sodriškai rado.
 Ogi namas naujus, užpamat tiki budavotus.
 Rado ant visų kampe pirmior pagadintus.
 Sienas ir tytus, ir daug aujintėnų spėru
 Vėlėt su sparsais tuo kraiko buvo nuplėjęs,
 Darys su langais ir slenkėčiais buvo nuplėjęs;
 Ogi troba visa visur iskrypusi rodė.

Todėl tuo abu, kaip reik tikrims gspadoriams,
 Vislab vėl išvėlt ir provyt sukosi greitai.
 Vyrs tanjeus žagarą budavotai pamone gėbė,
 O gspadėnė jo pūstynes mandagiai lopė.
 Taip po tom abu, daug dirbe bei trėšinėje,
 Valgti sav sąvejojot pas žlunga nuklėk greitai

Ir, kelias varies bei rūpūtes paragavo,
 Dievui iš kirdies visos viernal dėkavojo.
 Ta žmogus nlekings, moklinsis žia pasikakint
 Ir, pasistotindams gardžius n'utimov savo Dieva

Bet lakštingala, dar iškil kytriai pasistėpas,
 Laukė vis, iki kozaes bus savo daina pabaikęs.
 Todėl ji pasiklaus kasmetis vis pradėda sukant
 Ir nakties čese, kad svietis jau miegt išigūltes
 Sav visus tamsoj budėdama garbina Dieva —
 O žmonius jau, kad mes is patako kopiam.
 Kartais bodina mus ir mūsia liksmėna žirdis,
 Ak, šlovings Dieve, kaip Dvyvias tavo sutalkyns.
 Kad mes rudnyj ar žiemos čese pasistėpę
 Ir susirietė pas melinga kakali krankiam.
 Tai ir tu, pasikėteli melė, pas mus nesirodai,
 Bet teipjau, kaip mes, tamsoj pasistėpėsi, lindai
 Ir maži savo gūpas muses sapsnodama garbini.
 O vėl, kad mes vėl liksmėn povesari švenčiam
 Ir savo darbus ant laukų jau dirbt pasitaisom,
 Tuo ir tu, savo skambanti autėvėnui vamzdi.
 Su visokiais balsais ir dainų parsais
 Ragini mus pasistėpaot ir mēng longvini darbus.

Ale sakyk, gaidel, dėl ko tu vis pasistėpęs
 Ir, kad pradėda temt ar naktij, paderi šukout.
 Kodėl teip didiai slėpasis su pasaka savo.
 Juk svietis visas, ar but bōrs ar poit kėrėnės,
 Ir vaikai be būsavo ir kėrėdėdami dieldai,
 Kozaes ir kiekviens tavo šaukia garbina daina,
 Kad tu musas dyvas liksmė, lakštingalu cėuski.
 Tu vargou bei cimboh, niekėni parsė.
 Smėkai tav ir kanklys tur su gėda natili,
 Kod rykardama tu savo sėlėn pakeli balso
 Ir kinkyt peptakt, ruvelitot šėodini Jergi.

Kad prieš vakara tu pasistėpas pradėdi juoktis,
 O mes, daug prisivarę, jau i patajā virstam,
 Tai tu tarp kitę pasakoteis, nei karalėnt,
 Vis dailiaus ir šlovingsiaus savo šėk'eri šūtki,
 O kad kartais kobota mus tavo pamatom,
 Tai tu musas, nei žvirblis būrėkes, pasirodai
 Tu sermėga poėsių, peikioti padarytu,
 Ir žėpōnėku turborę niekėni rėdai;
 Bet vis, nei būrkā, prastai vėsiėdama, šaukkti
 Ak, ir tarp žmoniu daugyšk teipjau pasidūoda,
 Kad ant svieto vėo maingū tikrai padobojem.

Skaitymai

Nr. 3

Augsborgas, 1945 m.

gruodžio mėn. 1d.

I mėn.

S. Stanevičia

Antanas Strazdelis

Lapė ir žasys

Lapė alkana pakliemiais bėgiojo —
 Sau maisto ieškojo.
 Vidur kildros būri plaikiacėių žęsų matė,
 Kaip jos klykavo, nardė, kaip uode-gas statė.
 Tyko lapė ant krašto, suglaudusi ausis,
 Pabrakusi uodega, suglaudusi ausis,
 Bet kad niekaip prisieiti žęsų negalėjo,
 Tai alkana! bėgti nuo kildros reikėjo.
 „Kam turia“, sako, „žęsį nekailta draskyti:
 Juk lapot reik sandora su paukščiais laikyti!“

S. Stanevičia

Žmogus ir liūtas

Po girias žalięšias vaikščiojo žmogus,
 Ir tenai jį liūtas sušiko smarkus.
 Abu nemaži: vienas giriaj ponas,
 O antras — laukų ir kalnų valdovas.
 Tarp tokių, kaip sako, meilės nerasti —
 Ir dabar tą tiesę galim suprasti.
 Nėsa žmogus liūta, kaip tik pažino,
 Tuoj iš piktumo kipių pavadinio.
 O kirvi, kurio jis medžius kopėjo,
 Metė i liūtą ir sužeidė koją.
 Po kiek metų (taip jiems Dievas paliko)
 Tas pats liūtas ir žmogus vėl susitiko.
 Tuomet liūtas: „Žinok tat, o žmogau galinges,
 Piktensnis yz už kirvi kodis neteisingas.
 Užmiršau faizdos skausma, kad ir daug kentėjau,
 O piktia žodi, kuri nuo tavęs girtėjau,
 Kolet mirsia —
 Neužmiršiu.“

Antanas Strazdelis

Ir atskrido juodas varnas

Ir atskrido juodas varnas,
 Ir nuleido savo sparnus,
 Ir ant baslio atsistojo.
 Klausykite, ką anas jums toje:
 „Kaip tik svietas prasidėjo,
 Dievas lyguma padėjo.
 Žmonės kal Dievą užmiršo
 Ir veldą ant sau nupiršo,
 Liepė šėnavot bulvonus
 Ir tuobės užėjo ponus...
 Mum tik juda čuoca kaimiši,
 Sunkias bėdas dažnai kęsti —
 Ponam uliot, kormom grodi,
 Minkštesn patalcos gūdioti,

Lietuviškai nekaltėti.
 Ant žmogių kreivom būrėd.
 Svetimo tik darbo laukia,
 Bi tik žmogų prisitruokia,
 Paskutini krauja traukia,
 Koda dvaron rusiškia.
 Nors kūr, kaip mes nešioja.
 Dėto kasdien mus peikioja...
 Jau prikailta daugel pieno,
 Ateis tokia dėl jū diegal...
 Jie remyti betuviniaku,
 Prasti žmogių darbininkų,
 Chamais antos jie vodina
 Ir mokesciu opusakia.
 Ne tokiais jū tival buvo.
 Katrie dabar jau pražuvo.
 Jie Lietuvos kraita, kalbė
 mylėjo,
 Sa žmonėmis daugystę tarėjo.

Strazdas

— Ei tu, tu, tu strazdelis,
 Tujei mądras paukštelis,
 Kur tu tupėjai lardynų krūme?
 Ar lardynus auginai,
 Ar riešutus brandinai,
 Ar kalnuose uogų sirpinai?
 — Nei lardynų auginai,
 Nei riešutų brandinai,
 Nei kalnuose uogų sirpinai.
 Kur aš tikrai nuakanai,
 Reikiau Atkėčiausio ranka,
 Kurs lapeliais medžius aprėdė.
 Reikiau, gieda, linksmiau,
 Liūdną žmogų ramina.
 Guosdamas gražiom giesmelėm.
 Skridamas viršom medžių,
 Pačioj viršūnėj sėdiu,
 Leidžiu balsą per tamsias girias.
 Sparnukėliais kėsdamas,
 Bručia žemę bardamas,
 Pranošuju pavasarėti.
 Jau saulėlė kaitinama,
 Ir pievelė žalesnė,
 Ir berželis sprogti pradėjo.
 Upelė linksmai plaukia,
 Vespėtės „vivat“ šaukia,
 Ir sulėlė beržo prateka.
 Žiedai iš žemės pines,
 Pilnas paukščių kariklynas
 Sivadžia, griaudžia, liūdos pindami.
 Pučia sulcius vėjelis,
 Krenta lengvas lietelis,
 Visa žemė linksmai pradžiugo.
 Artojiolai jū mano,
 Kodėl piemus negano,
 Kodėl nevaro žalion pirtėn?
 Ten karvelės pasganyt,
 Naujų darbų pasmanys,
 Eriukėliai linksmai pasišoks.
 Ei tu, tu, tu, strazdelis,
 Ciubėk mielais paukštelis, —
 Paklausyama gražiū giesmelė!